

riets nærmere Bestemmelse". Jeg vil der henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være heldigt at foretage nogen Forandring i den Maade, hvorpaa Eksamen nu tages. Det er jo saa, at ved den saakaldte første Del af Stolelærereksamen, der skal tages efter to Aars Ophold paa Seminarier, er det kun nogle ganske enkelte Fag, der tages Eksamen i, medens de allerfleste blive tilbage. Dette forekommer mig mindre heldigt. Det er jo saa, at Eleverne de to første Aar lægge særlig Bøgen paa de Fag, de skulle prøves i til første Del. Jeg tror nu, at man uden Støde kunde tage nogle af de Fag, de gaa op i til anden Del, og lægge dem til første Del. Jeg ved saaledes ikke, hvad der skulde være i Vejen for at lægge Fag som Skrivning og Tegning derhen og maaste ogsaa andre Fag. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa nu. Samtidig med at jeg gør opmærksom derpaa, vil jeg dog gerne gøre en anden Bemærkning, der staar noget i Forbindelse dermed, og det er den, at det forekommer mig, at efter den ny Karakterberegning ved Seminarierne, er der blevet, hvad jeg vil kalde temmelig store Spring, navnlig naar vi komme til de negative Karakterer. Det er saaledes, at den højeste positive Karakter er 9, hvorimod den laveste negative Karakter er 18. Det forekommer mig, at der heri er et ikke helt lille Misforhold. Naar man er gaaet hertil, tænker jeg, at Grunden er, at man har været misfornøjet med den Maade, hvorpaa Forberedelsen stete, og der var jo i nogle Aar et meget stort Mandefald, hvorved man haabede at fremkalde en Forandring. De positive Karakterer er 9, 8, 7, 6, 5, 4 og 3 — de negative: 2, 9, 18, forekommer mig at være et voldsomt Spring, som jeg ikke synes, at det er rigtigt at fastholde. Jeg forstaar, som sagt, hvorfor man har taget disse Bestemmelser, men jeg tror ikke, at det har været fuldt nødvendigt, at gaa saa strengt frem paa Grund af de formentlige Mangler ved Uddannelsen. Naar man efter Lovforslaget skal opholde sig 3 Aar paa et Seminarium, synes jeg ikke, at der er Grund til at have denne Frygt, og derfor forekommer det mig, at man kan gaa bort fra denne Bestemmelse. Med Hensyn til § 8 vil jeg sige, at denne Paragraf i Lovforslaget gør det meget vanskeligt at gaa op til Eksamen, naar vedkommende ikke er forberedt enten af et Statsseminarium eller af et af de anerkendte Privatseminarier. Jeg erkender, at det er vanskeligt at finde den rette Begrænsning, men jeg haaber imidlertid, at den ærede Minister ikke vil misbruge denne Bestemmelse — naar

jeg siger misbruge, mener jeg ikke, at han vil bruge den for tit, jeg er snarere bange for, at han vil bruge den vel sjældent. — Med Hensyn til § 9 har jeg den samme Anke, som man gjorde gældende i det andet Ting, at Summen 40,000 Kr. til Eleverne er for lille; thi Uddannelsen bliver stadig kostbarere for dem. Det forekommer mig, at der er al Grund til at forhøje Understøttelsen. — Med Hensyn til den Understøttelse, der i § 10 er tilfagt de anerkendte Friseminarier, har jeg ikke videre at bemærke. Der er kun et Punkt her, hvorefter jeg gerne vilde gøre en lille Bemærkning. Jeg vil nemlig gerne henstille til den ærede Minister og til Tinget, om det ikke, naar der staar, at af Beløbet af 5,000 Kr. til de anerkendte Privatseminarier fordeles mindst Halvdelen mellem Seminarierne efter Elevantallet, vilde være rigtigere i Stedet for Elevantallet at sætte Dimitterandtallet. Det forekommer mig, at det vilde være det rigtigste, og i alt Fald forekommer det mig, at der ikke fra Statens Side kunde gøres Indvending imod, at Understøttelsen gives i Forhold til Antallet af de dimitterede i Stedet for i Forhold til Elevantallet. — Jeg er altsaa fuldstændig enig i den Bestemmelse i Lovforslaget, der omhandler, at der fordres af enhver, der gaar op til Eksamen, et treaarigt Kursus, enten paa et Statsseminarium eller paa et anerkendt Privatseminarium, og ligeledes i de øvrige Bestemmelser, jeg har dvælet ved, men jeg kan ikke slutte mig til de Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget, som gaa ud paa Ophævelse af Eksamenkommissionen og Censurering ved en Censurkommission. Det er mit Syn, at naar der er Tale om at aflægge en Prøve, der gaar ud paa at bringe Bevis til Stede for, at vedkommende har tilbørlige Kundskaber og Modenhed til at overtage en offentlig Stilling, er det meget uheldigt og lidet tidsvarende, at det er den, som har meddelt ham Undervisningen, der skal afholde Prøven. Lærerne kende nemlig Eleverne, kende baade deres stærke og deres svage Sider, vide omtrent, hvad enhver af dem kan præstere, og det er meget naturligt, at det er i Lærernes Interesse, at deres Elever saa en saa god Eksamen som muligt. Naar jeg nævner dette som en af de uheldige Ting, vil jeg bestemt forvare mig imod, at der deri ligger noget som helst fornærmeligt eller æresfrænkende over for de Lærere, der eksaminerer deres Elever; men det er noget selvfølgeligt. Og ikke blot kende Lærerne deres Elever, men Eleverne kende fuldt saa godt deres Lærere. De vide i Reglen, hvilke Ting Læreren lægger Hovedbøgen paa, og den